

overfor de Overgreb mod Forsætningen, vi nu have været Vidne til fra Regjeringens Side. Dernæst vil jeg sige til den ærede Minister: Jeg vilde sætte stor Pris paa at faae Svar paa det Spørgsmaal, jeg rettede til ham. Ministeren har selv erkjendt — og det have hans sagkyndige Medlemmer ogsaa erkjendt, jeg tror ikke, han vil desavouere dem her — at en Landgang aldrig er bleven forhindret. Utsaa den Trøst, der ligger i, at den disponible eller mobile Felthær skulde være i Stand til at imødegaa Landgangs-forsøg, kunne vi vel betragte som Kul efter Regjeringens egne Udtalelser (Afskyldelse.) Paa Sjælland? Ja, andre Dele af Landet agtes slet ikke forvarede efter den Plan, den ærede Krigsminister aldrig har desavoueret, nemlig General Kauffmanns Plan, hvori det hedder, at det er en Umulighed at hævede det øvrige Land. Det eneste Spørgsmaal, der har nogen Interesse, naar man vil vide, hvor længe Forsvaret kan vare, er: Hvor længe vil Kjøbenhavn kunne holde sig? I Motiverne her staar der, at det er en kortvarig Modstand mod et kortvarigt Artilleriangreb. Den ærede Minister har trøstet os med, at det var muligt, at Fjenden ikke sendte Artilleriet over for det Første, og saa vilde Modstanden maaste blive saa meget langvarigere, men den Trøst er, tror jeg, for ringe. Den ærede Minister har imidlertid i Dag antydet, at der kunde være Tale om et længere Forsvar. Jeg vil da spørge ham, hvorpaa han grunder denne nye Opfattelse, som strider mod, hvad der staar her i Betænkningen, og om den ærede Minister da vil have den Godhed at sige os, men naturligvis under Ansvar, for Alvor, hvor lang Tid han vil garantere et Forsvar af den her opførte Fæstning mod en Stormagt.

Marineministeren (N. Ravn): Jeg vil blot tillade mig at protestere imod, at jeg nogenfinde skulde have erklæret, at Flaadens Rolle var bleven reduceret til at være et fuldstændigt Appendix til Hæren. Jeg vil anmode det ærede Medlem om at vise mig, hvor jeg har sagt det, ellers maa jeg betegne det som en komplet Løs og ubegrundet Paastand. Det har jeg aldrig sagt, aldrig! Min Anskuelse af, hvad Flaaden formaar at udrette, naar den blev bragt op til en tilstrækkelig Udvikling, har jeg allerede angivet i Annærtningerne til Lovforslaget i 1880, hvorfra Loven om Søværnets Ordning fremgik. Der har det ærede Medlem kjendt den, og der har han set, at jeg har ment, at Flaaden kunde være meget virksom til Landets Forsvar, selvsagt naar den blev udviklet til den Størrelse, som der blev fore-

flaaet. Men det har det ærede Medlem altid gjort sit Yderste for at forhindre; det ærede Medlem har altid stemt mod enhver Udvikling af Flaaden. Vige fra det Dieblit, da Søværnsloven meget mod det ærede Medlems Ønske gik igjennem, har det ærede Medlem stadig stemt imod saadanne Forslag. Jeg kan derfor ikke se, hvorledes det ærede Medlem kan bestrylde mig for, at jeg skulde have været delagtig i den reducerede Rolle, som Flaaden skulde have faaet. Jeg har bestandig foreslaaet Udviklser af Flaaden, og da Rigsdagen ikke længere, trods det Forbehold, som det ærede Medlem forleden Dag omtalte, at den havde taget om at bestemme, hvor hurtigt Flaaden skulde udvikles, tog nogen Bestemmelse herom, idet den ikke har kunnet blive enig om nogen Finantslov, saa søgte jeg, forsaavidt det var forvarligt, paa de midlertidige Bevillingslove at faae en passende Udvikling af Flaaden i disse Aar. Jeg kan ikke se, at det ærede Medlem paa nogen Maade har været berettiget til de Udtalelser, han er kommen med lige overfor mig.

Krigsministeren (Bahnsen): Ja, da den ærede Ordfører, trods det, han tidligere har sagt, dog ønsker en fortsat Forhandling med mig her i Dag, hvad jeg næsten ikke troede, og de Forklaringer og Oplysninger med Hensyn til de specielle Spørgsmaal, der ere rejste til mig, dog maaste kunde have nogen Betydning, og da jeg i det Hele taget er tilbøielig til, saavidt det staar i min Magt, at give Oplysninger med Hensyn til Foranstaltningernes Betydning til Forsvarets Gjennemførelse, skal jeg efter Evne besvare Spørgsmaalene. Jeg vil da sige med Hensyn til Landgang, at Historien viser, at en velforberedt Landgang i Reglen lykkes, og det er ogsaa Noget, man maa være belavet paa for Fremtiden. Naar et Landgangsforetagende skal forberedes, skal den, som forbereder det, undersøge, hvem han vil faae imod sig. Jo større Hær, han træffer ved Landgangen, og jo bedre denne er udrustet, jo bedre Baaben den har, desto større maa han anlægge sit Landgangsforetagende, og ligeledes, naar der er en Flaade hos Modstanderen; jo større og jo stærkere den er, desto mere maa han tage Hensyn dertil ved sin Forberedelse til Landgangen. Nu mener jeg, at Kjøbenhavns Befæstning har den Betydning, at naar vor Hær er samlet paa Sjælland, hvad enten det nu er fra hele Landet eller fra Sjælland alene, fritages den i en betydelig Grad for den Op-gave at forsvare Hovedstaden. Hvis det lykkes at faae hele Hæren samlet, er Forstærkningen og Fæstningsartilleriet tilstrækkeligt